

Llegendes

Els orígens de la Costa Roja

Fa molts anys , en aquests indrets s'aixecava un castell voltat de muralla, que va anar passant de generació amb generació fins que els darrers senyors foren tres germans: Ramon, Bernat i Guillem. Els tres nois s'avenien molt, junts anaven de cacera , vivien en pau i harmonia i tot va anar molt bé fins que s'enamoraren. Tampoc això no hauria estat cap obstacle per desballestar la bona avinença, però el cas és que tots tres ho feren de la mateixa donzella. Aleshores, l'odi començà a germinar en els seus cors.

Un dia, en Guillem, el més petit, se'n pensà una de molt grossa, però volgué incorporar germà segon a la mala acció que tramava, Bernat, que per la causa expressada tenia el cor ple d'odi envers els seus germans, acceptà el criminal suggeriment del petit, puix que així es trauria del davant un dels rivals.

Sortiren doncs els tres germans de cacera, però cada un d'ells amb el mal pensament de desfer-se dels altres. Arribats que foren al mig del bosc, en Bernat apunyalà en Ramon i tot seguit comunicà al germà el crim consumat. Però Guillem, que desitjava quedar-se sol per obtenir sense entrebancs l'amor de la dama, s'amagà entre les bardisses i esperà que passés el germà per travessar-lo d'una sagetada. Encertà a la primera i, foll d'alegria, es decidí a abandonar el bosc on quedaven els cossos sense vida dels dos germans assassinats. Frisava per anar al castell a empolainar-se i adreçar-se a declarar el seu amor a la donzella cobejada. Mes de sobte va sentir una forta remor d'aigua al seu darrera. Es girà esverat i allò que veié el deixa esglaiat. Un torrent impetuós avançava amb fúria desfermada, privant-li el pas. Horroritzat, comprovà que en comptes d'aigua la torrentada no era altre cosa que sang. Sang vermella i viscosa que brollava dels cadàvers dels germans. Era com un aiguat impetuós baixant muntanya avall, a la vegada que deixava el terra tenyit de vermell.

Guillem amb gran desesper, fugia embogit, però d'entre aquells dolls de sang sorgiren les figures cadavèriques de Ramon i Bernat que l'aturaren per acusar-lo dels seus crims.

L'endemà, les gents trobaren el seu cos sense vida.

A partir de llavors, per a sempre més, la terra d'aquells indrets assolí una tonalitat vermellova i hom anomena el paratge de la Costa Roja.

El cau de les Goges

El segle passat, les gents que anaven a l'aplec de Sant Cosme i Sant Damià a Julià de Ramis, acostumaven d'aprofitar l'anada per arribar-se al famós "cau de les Goges" del gorg blau. Aquell "catau" que s'obria a la muntanya, vora el puig d'en Banyes, damunt el Ter, era molt cèlebre puix que temps enllà, segons la tradició, hi vivien les goges de la contrada, i diuen que el vianant que passava per l'indret podia oir llargues converses i estranyes rialles. Ningú, però, no s'atrevia a entrar.

Prop de la cova hi havia hagut una balma molt profunda, d'aigua neta, formada per les aigües del rec de la Garriga, on diuen que al Capvespre les goges rentaven llurs robes i després posaven a assecar esteses damunt de les garrigues .

I si algun mortal hagués pogut empaitar-ne alguna peça hauria esdevingut ric per

sempre més.

Sembla que hi va haver agosarats que intentaren de provar-ho, però mai no ho van aconseguir per privar-ho una pluja de pedres llançades per les goges, que reien a boca plena de l'intent frustrat d'aquells infeliços. No obstant això, una vegada n'hi va haver un que aconseguir agafar una peça, i ni mai que ho hagués fetj. Cridant "lladre , lladres" les goges l'atraparen i el llançaren a la balma, que mitjançant un conjur màgic esdevingué un gorg sense fons on el valent morí ofegat.

Expliquen que les àvies de la comarca deien a llurs néts: "a toc d'oració cap a casa, no fos cas que us trobéssiu prop del gorg blau i les goges us tiressin a dins..."

La formació del poble de Sant Julià de Ramis

Diuen que Sant Julià de Ramis és la perllongació d'una ciutat molt populosa situada al peu d'un turonet immediat.

La ciutat havia estat anomenada "Troia" o "Julia", que originà l'actual nom del poble. Hom apunta que va ésser fundada per uns esclaus troians que aconseguiren escapar-se de l'esclavatge per la destrucció de llur ciutat. Aquests esclaus s'embarcaren en una nau que anà navegant a la deriva fins que les ones la portaren en aquests indrets. Això succeïa quan tot el Gironès encara era mar i la platja s'estenia fins al lloc on hi ha Sant Julià.

Sembla que aquesta gran ciutat era exactament com la de Troia, que aquells esclaus fugitius volgueren imitar. Era de planta circular amb una gran plaça al mig i voltada de muralles a la qual s'accedia per un sol portal que embocava a l'únic carrer de la població que s'estenia en diversos cercles, ara avançant ara reculant, però sempre en forma de rodona, i anava a raure a la plaça.

Carlemany i Sant Julià de Ramis

Es diu que en aquell temps, el Gironès i la Selva eren un immens llac d'on emergia com una gran illa les Gavarres.

Els sarraïns acampaven a 'Empordà. Carlemany, amb el seu desig d'anihilar-los, decidí provocar la inundació de les terres per tal de privar-los el pas. I d'un fort cop d'espasa tallà la muntanya que feia de mur de contenció de les aigües. Aquesta muntanya era situada als indrets de Sant Julià de Ramis i el cop d'espasa formà el Congost. Les aigües del gran llac que es formà s'emportaren al mar els invasors.

D'ací ve que l'Empordà es transformà en un aiguamoll pantanós. Més tard, fou buidat el llac i en el seu centre determinà de fundar una ciutat. La ciutat fou Girona. El nom sembla que prové de la "girada" que foren les aigües en decantar-se cap al nord.

Quan morí Carlemany, va ésser enterrat a Sant Julià de Ramis en record de la seva gesta. El seu sepulcre, a l'església dels Sants Metges, fou venerat per a molts de temps, i el poble tingué Sant Carlemany com advocat dels coixos, cecs i mesells.

L'alzina maleïda

El campaner dels Sants Metges un dia anà amb el seu fill a cercar llenya al bosc proper. S'ignora el motiu, però a ben segur és que pare i fill es degueren emparar pel camí. El cas és que el campaner, que sovint es donava a la beguda, matà el noi. Després el penjà d'una alzina, però els peus li tocaven a terra. D'ençà de llavors, l'alzina no ha crescut mai més.